

forskudsgrundlaget gennemføres, herunder i hvilket omfang de generelle reguleringsprocenter svarer til den almindelige indkomst-udvikling.

Der vil formentlig være en tilbøjelighed til, at de generelle procentforhøjelser fastsættes i underkanten, således at forhøjelsen af forskudsgrundlaget bliver noget lavere end den gennemsnitlige indkomststigning i den relevante to-årsperiode. Dette spiller ingen rolle inden for proportionalstrækket. Men for indtægter herover vil der fortsat være tendens til for lav løbende skattebetaling i forhold til slutskatten, og der vil derfor for disse områder være behov for en noget større oprunding af trækprocenten end i den gældende ordning. Det er dog muligt, at man kan nøjes med en mindre oprunding end den af udvalget foreslåede. F. eks. kunne man tænke sig, at trækprocenten for indkomster over proportionalstrækket først

beregnes med en decimal; derefter forhøjes med 1 procentpoint, og til sidst afrundes nedad til nærmeste hele procent, hvis decimalen er under 0,5, og forhøjes til næste hele procent, dersom decimalen er 0,5 eller derover. Ved at vælge denne ordning bliver oprundingen i gennemsnit forøget med ca. $\frac{1}{2}$ procentpoint, og forhøjelserne bliver fortrinsvis foretaget hos de skatteydere, hvor den hidtidige oprunding af trækprocenten har været mindst, og hvor behovet for en forhøjelse derfor gennemgående vil være størst.

Gennemførelsen af en sådan rent praktisk oprundingsregel vil utvivlsomt medføre, at den systematiske tendens til restskat vil blive væsentligt formindsket for de fleste A-skatteydere, uden at man herved havner i den modsatte grøft med en systematisk tendens til overskydende skat, således som man har det i den svenske tabeltræk-ordning.